

Arrest

nr. 254 212 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X
 2. X
 als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
 Lange Lozanastraat 24
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, en X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van het voormelde minderjarige kind, op 22 januari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 november 2020 wordt verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : B. (...)

+ 1 kind: B., S. (...) ((...))

voornaam : L. (...)

geboortedatum : (...)1984

geboorteplaats : Durres

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/12/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 07/10/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 74/13 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 EVRM.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel luidt:

"1. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Dit geldt in het bijzonder gelet op de langdurige periode dat de verzoekende partij verblijvende is in België en de belangen van de kinderen. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het feitenrelaas en de elementen gekend in het administratief dossier.

De verzoekende partij betreft een Albanees gezin (moeder en vader) met één meerderjarig kind (B. Sa. (...), geboren op 15 oktober 2002 - dus pas 18 jaar) en één minderjarig kind (B. S. (...), geboren op 10 mei 2006). Het gezin heeft een hechte band met elkaar en zijn samenwonend.

Op 8 september 2019 verliet het gezin Albanië. Zij reisden op illegale wijze in een vrachtwagen naar België, alwaar zij toekwamen op 10 september 2019. Sindsdien verlieten zij België niet meer. Zij verblijven dus onafgebroken in België sinds 10 september 2019.

Door de verzoekende partij werd een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 13 september 2019. Op 16 oktober 2019 volgt evenwel de beslissing waarbij het verzoek tot internationale bescherming wordt afgewezen als kennelijk ongegrond. Door de verzoekende partij werd beroep aangetekend tegen deze beslissing, doch dit beroep werd verworpen met een arrest van 7 oktober 2020.

Het gezin is zelf onvermogen. Zij verzochten daarom tot het verkrijgen van materiële hulp (opvang) door Fedasil bij het indienen van hun verzoek tot internationale bescherming. Dit werd hen toegekend. Het gezin verblijft hierdoor sindsdien in het opvangcentrum te Sint-Niklaas (te 9100 Sint-Niklaas, Kasteelstraat 8), waar zij tot op heden verblijven. Zij hebben aldus een vaste verblijfplaats in België.

Beide kinderen zijn schoolgaand in de directe nabijheid van het opvangcentrum. Sa. (...) volgt les in het Lyceum Aan De Stroom, gelegen te 9140 Temse, Theo De Deckerlaan 2 (stuk 3), terwijl S. (...) les volgt in de Da Vinci school gelegen te 9100 Sint-Niklaas, Parklaan 89 (stuk 4). Zij volgen derhalve Nederlandstalig onderwijs.

S. (...), de jongste dochter van het gezin (°10.05.2006), kampt met ernstige medische problemen. Op onvoorzienbare momenten valt zij neer en verliest zij elk bewustzijn. Nadat zij terug bij bewustzijn komt, is zij hysterisch (liggen op de grond, wenen, ogen toeknippen, soms smakkend) en reageert zij niet op haar omgeving. Zij werd hiervoor reeds opgenomen op de spoeddiensten (stuk 5). Zij volgt tevens therapie sinds 29 oktober 2019 omwille van slaapproblemen, overmatig piekeren en psychosomatische klachten (stuk 6). Op 3 december 2020 raakt S. (...) tevens betrokken in een verkeersongeval als fietser, waarbij zij gekwetst raakte aan haar hoofd, rechterbeen en bekken (stuk 7). Zij draagt hier momenteel nog de gevolgen van.

De bestreden beslissing heeft echter als gevolg dat de kinderen genoodzaakt worden om het land te verlaten, waardoor zij hun schoolse opleiding dienen te onderbreken én waardoor de medische behandeling van S. (...) (waaronder de therapie die zij volgt sinds 29 oktober 2019) wordt onderbroken. Dit is in strijd met de belangen van de minderjarigen, dewelke nochtans dienen te primeren ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

2. De verplichtingen ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. De verzoekende partij dient vast te stellen dat de uiterst korte motivering in de bestreden beslissing geen inzicht geeft op welke manier de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij (zoals toegelicht onder randnummer één).

De motieven in de bestreden beslissing verwijzen enkel naar de procedure tot internationale bescherming en de vaststelling dat de verzoekende partij verblijvende is in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten onder artikel 2 Vreemdelingenwet.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij - in het bijzonder de situatie van de kinderen van het gezin (zoals de medische problematiek van S. (...)) - komt nergens ter sprake.

De verzoekende partij kan hierdoor uit de uiterst beperkte motieven in de bestreden beslissing niet afleiden op welke wijze met hun persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de verwijderingsbeslissing, zoals nochtans verplichtend gesteld omwille van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen worden derhalve niet (uitdrukkelijk) vermeld in de bestreden beslissing. De formele motiveringsverplichting wordt hierdoor geschonden.

4. Omwille van deze redenen, is de bestreden beslissing in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

Het tweede middel luidt:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De verzoekende partij verblijft in België. De bestreden beslissing stelt vast dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en legt een "terugkeerverplichting" op.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Albanië ("nationaliteit: Albanië") en dit binnen een termijn van zes dagen ("binnen 6 (zes) dagen").

3. De verzoekende partij wijst er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij wijst nochtans op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in volle coronacrisis (11 januari 2021).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder haar gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt

dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

4. Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat verzoekster geen paspoort bezit met een geldig visum.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de twee middelen samen behandeld.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet nadat de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd en stelt dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Dit wordt niet betwist door verzoekers.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en met de gezondheidstoestand vooraleer het bevel genomen wordt. De verwerende partij heeft voldaan aan die verplichting. De evaluatie in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet bevindt zich in het administratief dossier en luidt als volgt:

"Hoger belang van het kind: Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarige kind. Het is in het hoger belang van het minderjarige kind om (...) mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

- Gezins- en familieleven : Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun minderjarige kind. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verblijft de meerderjarige zoon van betrokkene in België. Die behoort

echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er is namelijk niet automatisch sprake van een gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige broers en zussen (...). Niettemin maakt de meerderjarige zoon van betrokkene eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene verklaarde - in het verzoekschrift van 15/12/2020 - dat zijn meerderjarige en minderjarige kind in België naar school gaan. Vooreerst merken we op dat het oudste kind reeds meerderjarig is en dat er bijgevolg geen schoolplicht meer op hem berust. Wat het minderjarige, in België schoolgaande kind betreft, merken we op dat het recht op onderwijs er niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan er uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat verblijfsrecht moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn. Bovendien blijkt nergens dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar. Ten slotte verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor bij de DVZ (dd. 04/10/2019) een broer in Duitsland en een broer/zus in Italië te hebben maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene.

Gezondheidstoestand : betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij de DVZ (dd. 04/10/2019) epilepsie te hebben. Betrokkene legde echter geen medische documenten neer, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Daarnaast verklaarde betrokkene dat het jongste kind (B., S. (...) - 10/05/2006) medische problemen zou hebben.

In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 08/01/2021 (...) attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 06/01/2021 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Dit medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet 15.12.1980. Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt als dus apart en beveiligd bewaard. Zo er inzage vereist is, kan dit dossier mits een recente geschreven en gehandtekening toestemming van betrokkene opgevraagd worden via de dienst Openbaarheid van Bestuur (...). Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

In het verzoekschrift beperken verzoekers zich ertoe te verwijzen naar hun verblijf sinds 10 september 2019, het schoollopen van de kinderen en de medische problematiek van het minderjarig kind. Deze elementen werden onderworpen aan een evaluatie in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan op welke wijze de verwerende partij bepaalde elementen niet in rekening zou hebben gebracht. De bestreden beslissing houdt een terugkeerverplichting in, maar bevat geen terugleidingsbeslissing aangezien verzoekster niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Waar verzoekers verwijzen naar de "coronamaatregelen", dient opgemerkt te worden dat die tijdelijk zijn en geen afbreuk doen aan het feit dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten.

Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn. Zelfs indien verzoekster zou aantonen dat zij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk gevolg kon geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dan nog stond en staat het haar vrij om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt: "Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn." Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij, door niet te motiveren over de coronapandemie, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

Zoals supra uiteengezet blijkt dat de verwerende partij, bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de concrete gezondheidstoestand.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM omwille van medische situaties, vindt bovendien slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing.

Verzoekers beperken zich echter tot een bijzonder algemene verwijzing naar de coronacrisis. Dit volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De Raad treedt niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

De middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC